

maa dette Væsen ind under Trafikkens Overledelse. Det er blot forunderligt, at man først i Aaret 1925 er kommet saa vidt, og den højtærede Minister fortjener en varm Tak, fordi han saa resolut har taget det op.

§ 6 fastholder, at Statsbanerne skal have en særlig Auditor, og her vil jeg rigtignok gerne have Lov til at fremsætte nogle Bemærkninger, som knytter sig til de Udtalelser, der blev fremsat i Folketinget af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Bjerring, Udtalelser, som jeg haaber den ærede Formand vil tillade mig at læse op. Hr. Bjerring udtalte følgende: „Der er en Ting til, jeg gerne vil henstille til den højtærede Trafikminister. Det drejer sig om de reglementariske Bestemmelser. Her faar jo Ministeren i Forbindelse med Generaldirektøren den overvejende Indflydelse paa, hvorledes disse Bestemmelser skal affattes. Selv for Folk, som er opdraget ved de danske Statsbaner, og som har virket der i adskillige Aar, er det mange Gange forbundet med stort Arbejde at komme til Bunds i disse reglementariske Bestemmelser. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Minister at sørge for, at disse Bestemmelser affattes saa korte, klare og koncise som paa nogen Maade muligt, saaledes at alle de Tillæg og yderligere Forklaringer, der nu findes, i størst mulig Udstrækning bliver overflødige. Det er mange Gange et utaaleligt Arbejde at skulle finde tilbage i disse Bestemmelser; saa er der den eller den Ændring, og denne henviser til en foregaaende Ændring, og saaledes kan man blive ved i det uendelige. Det kan undertiden tage halve Dage at komme til Bunds i Bestemmelser, som efter min Mening kunde affattes langt mere koncist og klart, end de i Øjeblikket er.“

Jeg gør opmærksom paa, at disse Udtalelser er fremsat af et Medlem af Folketinget, der selv er ansat i Statsbanernes Tjeneste, og ud derfra søger jeg Forklaringen paa, at de har faaet en saa maadeholden Form, som de har; de er nemlig langtfra udtømmende. Hvad de reglementariske Bestemmelser angaar, har Statsbanerne dem i et saadant Utal, at hvis blot en ringe Brøkdelen af dem skulde overholdes, vilde alt Jernbanevæsen i Danmark overhovedet høre op af sig selv. Maa jeg illustrere dette ved et Eksempel. Jeg stod en Eftermiddag for mange Aar siden paa Hobro Jernbanestation og talte med Stationsforstanderen — han er nu død, saa han kan ikke komme i Forlegenhed, fordi jeg citerer hans Ord.

Vi talte om forskelligt Banerne vedrørende og kom ogsaa ind paa de reglementariske Bestemmelser. Nu holdt der, medens Samtalen fandt Sted, tre Tog paa Hobro Station, og de skulde alle ekspederes i forholdsvis kort Tid. Stationsforstanderen sagde saa til mig under Samtalen: Hvornaar tror De, at vi f. Eks. fik disse tre Tog af Sted, hvis vi skulde overholde de reglementariske Bestemmelser? Nu var jeg forberedt paa, at jeg skulde gætte paa et meget højt Tal, og for at være paa den rigtig sikre Side, sagde jeg: Vel en to-tre Timer. To-tre Timer? gentog han, Gudbevares, nej, kunde vi faa dem af Sted i Morgen Eftermiddag ved denne Tid, maatte vi i Sandhed sige, at vi var vel faren. Da jeg havde sundet mig lidt paa denne Udtalelse, spurgte jeg: Hvad skal da disse reglementariske Bestemmelser til, og hvad Brug gør Personalet af dem? Jeg fik Svar paa det sidste Spørgsmaal. Stationsforstanderen saa lidt paa mig og sagde saa: Ja, naturligvis læser vi dem, og saa lægger vi dem bort. Det første Spørgsmaal vilde han ikke svare paa, men Besvarelsen af dette Spørgsmaal: hvad Meningen er med dette Utal af reglementariske Bestemmelser, tror jeg at kunne finde i nærværende Lovforslags § 3 i det lille Ord: Auditor. Dette Ord vil jeg gerne have Lov at dvæle et Øjeblik ved, fordi der her ligger gemt et umoralsk Moment af en næsten uhyggelig Karakter. Naar Personalet saaledes skal undergives den særlige Auditor, en Mand, som maa forudsættes at kunne være inde i dette Utal af reglementariske Bestemmelser, disse Bestemmelser, som altsaa slet ikke kan overholdes, hvis der skal være Tale om, at Banerne skal fungere, og disse Bestemmelser, som jeg drister mig til at paastaa, at Centralledelsen selv intet Øjeblik har ventet vil blive overholdt, naar altsaa, siger jeg, Personalet skal underkastes denne særlige Auditor, som maa forudsættes at kunne være inde i alle disse reglementariske Bestemmelser, er det, fordi Personalet, saafremt der sker noget, da kan blive hængt op i Henhold til disse Reglementer. Jeg vilde finde det nok saa hyggeligt, om Statsbanerne i Stedet for at have deres særlige Auditor havde deres særlige Anklager, som jo kunde sætte sig lige saa godt ind i disse Bestemmelser, og at Personalet havde sin særlige Forsvarer, udpeget af Personalet selv, og at saa Processen, om jeg maa bruge det Udtryk, foregik for en Auditor, for en Dommer, der ikke sorterede under Statsbanerne. Her er jo i mangfoldige Tilfælde Tale om Spørgsmaal, hvor det drejer sig om vedkommendes